

IRSK ULVEHUND (IRISH WOLFHOUND)

Oprindelsesland: Irland

Anvendelse: Indtil slutningen af det 17. århundrede blev Irsk Ulvehund brugt til jagt på ulv og hjort i Irland. Den blev også brugt ved jagt på de ulve, der hjem søgte store områder i Europa før skovene blev ryddet.

Klassifikation: FCI Gruppe 10 (Mynder)
Sektion 2 (Ruhårede mynder)
Uden brugsprøve

Historie: Vi ved, at Kelterne på kontinentet havde en mynderace, som formentlig nedstammede fra de mynder, der først blev afbildet på de egyptiske malerier. Som deres fæller på kontinentet var de irske Kelter interesseret i opdræt af store hunde. Disse store, irske hunde kan have haft glat eller ruhåret pels, men senere hen blev de ruhårede mest almindelige, muligvis på grund af klimaet i Irland. Den første nedskrevne beretning om disse hunde skyldes en romersk konsul i året 391, men de var allerede almindelige i Irland i det første århundrede, da Setanta ændrede sit navn til Cu-Chulain ("The hound of Culann"). Det nævnes også, at Uisneach-klanen tog 150 hunde med sig under deres flugt til Skotland. De irske hunde udgjorde uden tvivl grundlaget for den Skotske Hjørtelhund. Irske hunde i par var værdsatte som gaver til kongehusene i Europa, Skandinavien og andre lande fra middelalderen til det 17. århundrede. De blev sendt til England, Spanien, Frankrig, Sverige, Danmark, Persien, Indien og Polen. I det 15. århundrede havde hvert grevskab i Irland pligt til at holde 24 ulvehunde for at beskytte bøndernes husdyr mod ulvenes hærgen. Cromwell's forbud fra 1652 mod eksport af ulvehunde hjalp for en tid til at bevare deres antal, men som ulvene gradvis forsvandt, og der stadig var efterspørgsel fra udlandet, faldt antallet af ulvehunde til næsten udryddelse ved slutningen af det 17. århundrede.

M. DAVIDSON

Interessen for racen blev genvakt i forbindelse med væksten i den irske nationalisme sidst i det 19. århundrede. Den Irske Ulvehund blev et levende symbol på irsk kultur og dens keltiske fortid. På denne tid satte en beslutsom entusiast sig for at indsamle nogle af de få tilbageværende hunde af ulvehunde-type, som endnu kunne findes i Irland, og ved brug af Skotsk Hjortehund, af og til indkrydset med Borzoi og Grand Danois, opnåede han efterhånden en type, som videreavlede typefast i hver eneste generation. Resultaterne blev i sidste instans accepteret som en ægte genoplivelse af racen. Den Irske Kennelklub optog en klasse for Irsk Ulvehund ved deres udstilling i april 1879, og en klub blev etableret i 1885. Irsk Ulvehund nyder nu igen noget af den berømmelse, den havde i middelalderen. Ulvehunde ejes og opdrættes nu i ganske stort antal uden for Irland.

Helhedsindtryk:	En Irsk Ulvehund skal ikke være helt så tung og massiv som en Grand Danois, men dog mere kraftigt bygget end Skotsk Hjortehund, som den i øvrigt bør minde om i generel type. Meget stor og med imponerende fremtræden, meget muskuløs, stærk af bygning, men alligevel elegant, med en let og energisk bevægelse. Hoved og hals bæres højt, og halen bæres i et sving opefter med en let bue mod spidsen. Betydelig størrelse, herunder både skulderhøjde og tilsvarende kropslængde, er det mål, der skal stiles efter, og det skal tilstræbes at grundfæste en race med en gennemsnitlig højde fra 81 til 86 cm for hanner i besiddelse af den fornødne kraft og energi, mod og harmoni.
Temperament:	"Som et lam i hjemmet, som en løve under jagten".
Hoved:	Langt og lige, båret højt. Pandens knogler fortil hæver sig kun let, og der ses kun en meget svag pandefure.
<u>Skalle:</u>	Ikke for bred
<u>Næseparti:</u>	Langt, moderat aftagende udefter
<u>Kæber, bid:</u>	Saksebid er det ideelle, tangbid acceptabelt
Øjne:	Mørke
Ører:	Små, båret som rosenører (som hos Greyhound)
Hals:	Temmelig lang, meget stærk og muskuløs, god nakkebue. Der er ingen "dewlap" eller løs hud ved struben.
Krop:	Lang med veludviklede, godt tilbagelagte ribben
<u>Ryg:</u>	Snarere lang end kort
<u>Lænd:</u>	Let hvælvet
<u>Kryds:</u>	Med betydelig bredde over hofterne
<u>Bryst:</u>	Meget dybt, moderat bredt. Bredt forbryst
<u>Ribben:</u>	Godt hvælvede
<u>Underlinie:</u>	Godt optrukken bug

- Hale:** Lang og let buet, af moderat tykkelse. Godt beklædt med pels
- Lemmer:**
- Forpart:**
- Skuldre: Muskuløse, bidrager til brystbredden, skråtliggende
- Albuer: Stillet godt ind under kroppen, hverken ind- eller uad drejede
- Underarm: Muskuløs med kraftig benstamme, helt lige
- Bagpart:**
- Overlår: Langt og muskuløst
- Knæ: Velvinklet
- Underlår: Godt muskuløst, langt og kraftigt
- Haseled: Lavt ansatte, hverken ind- eller udad drejede
- Poter:** Moderat store og runde, hverken ind- eller udad drejede. Tærerne er godt hvælvede og sluttede. Kløerne er meget kraftige og krumme.
- Bevægelse:** Let og energisk bevægelse
- Pels:**
- Hårlag: Groft, ruhåret og hårdt på krop, ben og hoved. Særligt grove hår i øjenbryn og skæg.
- Farve: De anerkendte farver er grå, brindle, rød, sort, rent hvid, fawn eller enhver farve, der optræder hos Skotsk Hjortehund.
- Størrelse:**
Ønskelig højde, hanner:	Gennemsnit fra 81 til 86 cm
Mindste højde, hanner:	79 cm
Mindste vægt, hanner:	54,5 kg
Mindste højde, tæver:	71 cm
Mindste vægt, tæver:	40,5 kg
- Fejl:** Enhver afvigelse fra de foregående punkter betragtes som en fejl, hvis betydning for bedømmelsen skal stå i nøje forhold til afvigelsens omfang og den indvirkning på hundens sundhed og velbefindende.
- Hovedet for let eller for tungt
 - Pandeben for højt hvælvet
 - Krogede forben, svag mellemhånd
 - Svag bagpart, generelt muskelfattig
 - For kort krop
 - Ryggen nedsunken, svajrygget eller helt lige
 - Store ører, der hænger fladt ind til hovedet.
 - Skævt stillede poter
 - Spredte tæer

- Kort hals, udpræget løs hud ved struben
- Brystet for smalt eller for bredt
- Halen kraftigt krøllet
- Næsen af anden farve end sort
- Læber af anden farve end sort
- Meget lyse øjne. Lyserøde eller leverbrune øjenrande

Diskvalificerende fejl:

- Aggressive eller for sky hunde
- Enhver hund, der tydeligt viser fysiske eller psykiske abnormiteter, skal diskvalificeres.

Bemærk:

- Hanhunde skal have to normalt udviklede testikler i pungen.
- Kun funktionsdygtige og klinisk sunde hunde med racetypisk præg bør anvendes i avlen.

Dansk Kennel Klubs bemærkning:

Forhold, der påvirker en hunds sundhed negativt, betragtes som en alvorlig fejl

Standarden udgivet af FCI 2 APRIL 2001

Oversættelsen godkendt af DKK's Standard Komité

AUGUST 2021

☒ ☒ ☒ NB! Denne udgave erstatter standard udsendt af DKK i JULI 2002 ☒ ☒ ☒

Anatomiske træk

